

1919

EN KUNSTNERS GENNEMBRUD

SKUESPIL I 3 AKTER

OPTAGET AF
NORDISK FILMS KOMPAGNI

INSTRUKTØR :

HOLGER-MADSEN

PÉRSØNERNE:

Emanuel Restes ..... Hr. Tronier Funder
Karin Restes, hans Moder ..... Fru Marie Dinesen
Alexander Romanos, Guvernør ..... Hr. Johannes Ring
Hans Frue ..... Fru Henny Lauritzen
Ilka, deres Datter ..... Frk. Ingeborg Spangsfeldt
Gallis, Læge ..... Hr. Anton de Verdier
Ivan Cortez, en gammel Musiker ..... Hr. Frederik Jacobsen

AF AFDELINGERNE FREMHÆVES:

Emanuel Restes er Musikkonservatoriets dygtigste Elev.
Professorerne tildeler ham Konservatoriets Rejsestipendium.
Guvernørens smukke Datter Ilka.
De unge mødes.
Den gamle Musiker Ivan Cortez besøger Ivans Moder.
„Lov mig aldrig at slippe min Søn af Syne!“
I Violinbyggeriet.
De gamle Violiners Sjæl.
„Hvori ligger det?“
De gamle Mestres Hemmelighed.
„Spil for mig, min Dreng!“
Hvad der staar i den gamle Bog.
Gamle Fru Restes sidste Ønske.
Ilka vil købe den bedste Violin til Emanuel.
Den ægte Cremoneser.
„Mor, jeg tror ikke, jeg elsker Gallis.“
Hos Gallis.
Ved Moderens Dødsleje.
Fristelsen.
To Aar efter. Emanuel gæster

som verdensberømt Virtuos sit Fædreland.
Den onde Samvittighed.
Guvernøren vil hilse paa den berømte Virtuos.
En Indbydelse.
Næste Aften.
Ilka og Emanuel.
En hævet Forlovelse.
Dr. Gallis sværger Hævn.
Forlovelsen.
Under Venskabs Maske vil Gallis søge at genvinde Ilka.
Dr. Gallis hos den gamle Musiker.
En nederdrægtig Plan.
Den gamle Sentens.
Ved Moderens Grav.
Samme Aften.
Bryllupsdagen.
Dr. Gallis Gave.
„Jeg stjal min Moders sidste Suk!“
Den gamle Musikers Trøst.
„Den Dag, Deres Moder døde, blev Deres kunstneriske Sjæl frigjort.“

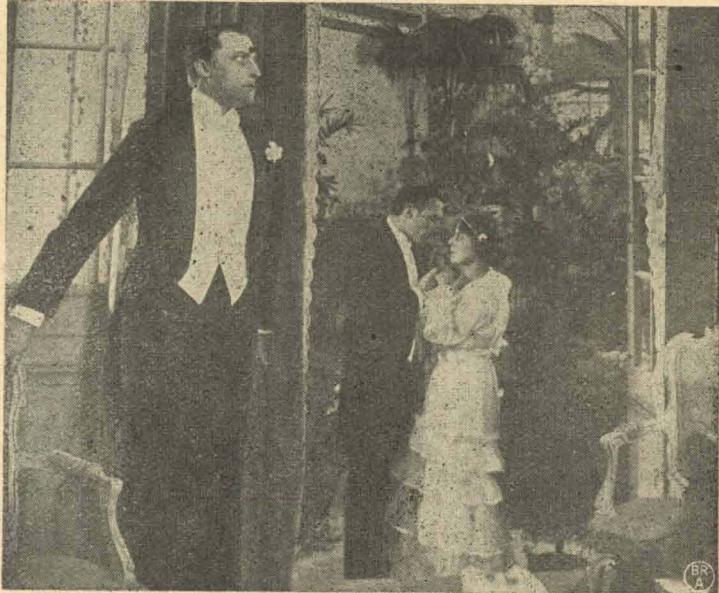
Den gamle Overtro, at man ved at lade en Døendes sidste Suk optage i en Violin, kan faa denne til at klinge med uhørt dejlige Toner, er i dette Skuespil benyttet paa en virkningsfuld og underholdende Maade. I Handlingen slynger sig en Kærlighedshistorie af ikke helt sædvanlig Art. Et udmaerket Spil medvirker yderligere til at skabe et Filmsskuespil af særlig Interesse.

En Kunstners Gennembrud.

Gamle Karin Restes lever alene for sin eneste Søn, Emanuel. Ham gælder alle hendes Tanker og Forhåbninger. Ved at paabyrde sig selv de største Savn er det i sin Tid lykkedes hende at faa ham ind i Musikkonservatoriet, men den Fremgang, han Aar for Aar har haft i sin Kunst, har været hende rigelig Løn. Hendes Tro paa, at Sønnen en Gang vil gøre hende Ære, er ubegrænset, og hun bestyrkes heri yderligere af den gamle Musiker, Ivan Cortez, som spaar, at den unge Mand en Gang vil opnaa Verdensberømmelsen.

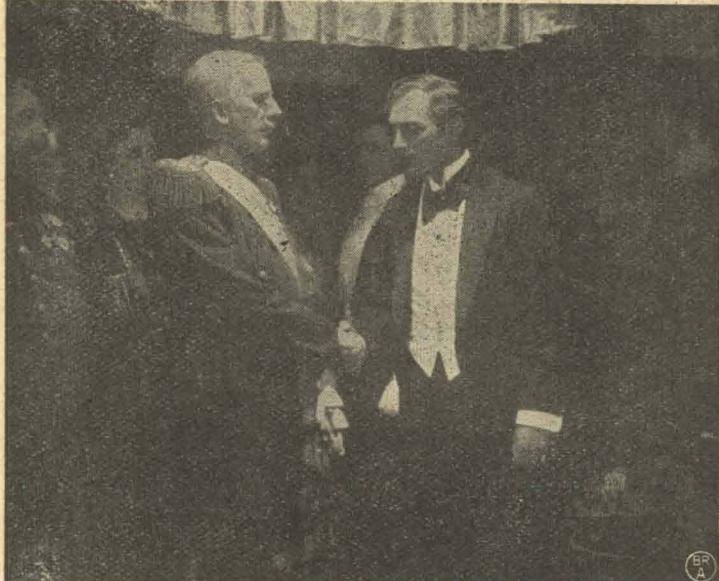
Ved den sidste Aarsprøve paa Musikkonservatoriet henrykker han ganske Professorerne ved sit blændende Spil, og de giver ham det Lov, at han er Konservatoriets dygtigste Elev. Emanuel er imidlertid ikke selv tilfreds med sit Spil. Han ønsker sig en af de gamle Violiner — et af hine ædle Instrumenter, der selv synes at eje Sjæl. Hvorfor bygges saadanne Violiner ikke mere? spørger han sig selv uden at kunne svare derpaa. Men en gammel Violinbygger, med hvem han taler om

Sagen, kan fortælle ham, at de store Mestre, der havde gjort Violinbygningen til en Kunst, havde taget deres Hemmelighed med sig i Graven. Hvert Minut paa Dagen spekulerer Emanuel Restes nu paa, hvorledes han skal finde denne Hemmelighed — hvorledes han skal bære sig ad med at give sin Violin Sjæl. Moderen, for hvem han klager sin Nød, raader ham til at tale med Ivan Cortez, og han opsøger den gamle Musiker, der virkelig synes i Stand til at give ham den Oplysning han søger. Med et Smil tager Ivan Cortez en gammel Bog ned fra en af sine Hylder og paa det Sted i Bogen, som han slaar op, læser Emanuel følgende:

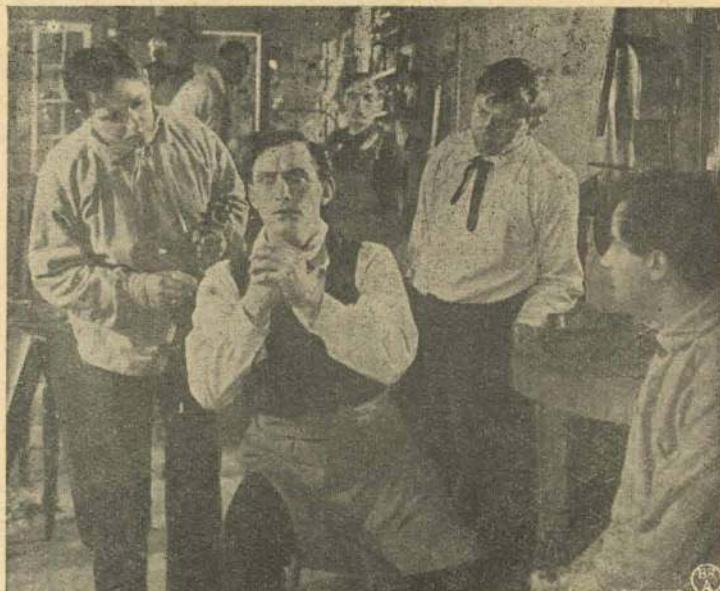
„Ifølge et gammelt Sagn faar den Violin, der opfanger en Døendes sidste Suk, den skønneste Tone, som maa grieve ethvert Menneskehjerte. Men den Dødes Sjæl faar ikke Fred, saalænge Violinen bruges.“

Da Emanuel vender hjem fra sit Besøg hos den gamle Musiker finder han Moderen dødssyg. Skælvende af Angst iler han hen til den nærmeste Læge, Dr. Gallis, der efter nogle Overtalelser følger ham til Moderens Sygeleje. En flygtig Undersøgelse er tilstrækkelig for

Dr. Gallis^{til} at erklaere, at alt Haab er ude. Karin Restes har kun kort Tid tilbage at leve i. Hulkende synker Emanuel sammen ved Moderens Leje. Medens han ligger her, stiger for hans Erindring de Linier frem, som han nylig har læst i den gamle Bog. Her tilbyder sig jo en Lejlighed, som maaske aldrig vil komme igen. Men saa mindes han Ordene om, at den Dødes Sjæl aldrig vil faa Fred, saalænge der spilledes paa Violinen. Et Øjeblik indgyder denne Tanke ham Rædsel, men saa kommer Fristelsen atter over ham, og det ender med, at han bukker under for den stærkere Magt. Da Moderen drager sit sidste Suk, holder han Violinen hen til hendes Læber . . . . .

Kort efter Moderens Død rejser Emanuel, der har faaet tildelt Musikkonservatoriets Rejsestipendum, til Udlandet, hvor han som en sand Triumfator drager fra By til By og fojer den ene kunstneriske Sejr til den næste. Men disse Sejre er dyrekøbte, thi saa ofte han spiller paa Violinen, fremmaner hans onde Samvittighed Billedet af Moderen, hvis Sjæl ifølge Sagnet ikke har fundet Fred.

Efter 2 Aars Forløb gæster Emanuel Restes som verdensberømt Virtuos sit Hjemland. Hans første Koncert overværes af Byens fornemste Honoratiores med Guvernøren, Alexander Romanos, i Spidsen, og efter Konerten komplimenterer Guvernøren ham for det sjælfulde Spil og indbyder ham til at besøge sig og sin Familie næste Aften. Emanuel modtager hellere end gerne denne Indbydelse, der giver ham Anledning til at stiftre personligt Bekendtskab med Guvernørens Datter, Ilka Romanos. I sin Tid, da han endnu besøgte Konservatoriet, mødte han næsten daglig den smukke unge Pige, der da paa sine Udflygter som oftest ledsagedes af Dr. Gallis. De har aldrig vekslet et Ord med hinanden, men Ilka har i Emanuels ærbødige Blikke læst hans Kærlighed til hende, selv om hun siden har givet efter tor sine Forældres Overtalelser og forlovet sig med Dr. Gallis, har hun aldrig glemt Emanuel. Heller ikke han har sveget sin Kærlighed. I de Aar, som er gaaet, har hendes Billede ikke været ude af hans Tanker. De tilstaar nu deres Følelser for hinanden, og Ilka, der samme Aften hæver sin Forlovelse med Dr. Gallis, beder

Emanuel anholde om hendes Haand hos Forældrene. Ikke længe efter læser man i Aviserne, at Forlovelse er blevet deklareret mellem Frk. Ilka Romanos og den verdensberømte Violinvirtuos Emanuel Restes.

Dr. Gallis har imidlertid ikke opgivet Haabet om at genvinde Ilka, hvem han i den følgende Tid atter nærmer sig under Venskabsmaske for i Ro og Mag at kunne bringe en nedrig Plan, som han har udtaenk, til Udførelse. Han lokker Ivan Cortez til at røbe, hvorledes Emanuel i sin Tid — i naiv Tillid til et gammelt Sagn — har ladet den døende Moder indaande det sidste Suk i Violinen, og hvorledes han siden da har været pint af Samvittighedsnag, der hverken har ladet ham i Fred Dag eller Nat. Og første Gang Tilfældet fører de to Rivaler sammen, lader Dr. Gallis den anden forstaa, at han kender til hans Livs Hemmelighed. Fortvivlelsen over at være røbet driver Emanuel ud til Moderens Grav, hvor han forgæves bønfalder den Døde om Tilgivelse.

Nogen Tid derefter fejres Brylluppet mellem Ilka og Emanuel. Dr. Gallis har til selve Bryllupsdagen udklækket et djævelsk Paafund. Den Gave, han har sendt Brude-

parret, bestaar i et stort Maleri, der er skjult bag et Dække. Da det drages fra, afslører det et i sin Sjælsraahed enestaaende Billede, forestillende Emanuel i det Øjebliek han holder Violinen hen for den døende Moders Læber. Saa vidt er Dr. Gallis gaaet i sin Gemenhed, at han endog har givet Maleren Ordre til at bevare Figurerernes nojagtige Portrætlighed.

Hvad Dr. Gallis har tilsiget med sin nederdrægtige Handling sker: Emanuel maa overfor sin Hustru tilstaa, at Billedet taler Sandhed. Men hvad Dr. Gallis ikke har beregnet, hænder nu: Ilka tilgiver sin Mand. Han har af sin Overtro ladet sig forlede til at begaa et Fejltrin, men han har ogsaa dyrt maattet bøde derfor. Det, der hin Aften ved Moderens Dødsleje er gaaet for sig, er selvfølgelig ikke, at hans Violin har faaet Sjæl, men at hans egen kunstneriske Sjæl er bleven frigjort. — Og Ilka skænker ham som sin Gave en kostbar Cremoneser-Violin, paa hvilken han for Fremtiden skal øve sin Kunst.

THE SOUL OF THE VIOLIN

NORDISK THREE-REEL DRAMA.

THE NORDISK FILM HIRE SERVICE,
Nordisk Films Co., Ltd.,
166-170 WARDOUR STREET, LONDON, W.

Telephone—Gerrard 6172

Telegrams—Norfilcom, Ox London

"The Soul of the Violin"

NORDISK THREE PART DRAMA.

LD CORTES, the musician, is convinced that one day Emanuel Restes will earn world wide fame with his violin, and he says as much. To do so is Emanuel's one wish in life, but his violin lacks the soul of the instruments produced by the old masters, and he resolves to make it his task in life to discover the secret of their success.

In an old book he reads the legend that the violin which catches the last breath of a dying person will possess the beautiful mellow tone for which he longs, but whenever

it is used the dead person's soul will know no rest. Therefore, when his mother lies dying, he yields to the temptation to catch her last breath in his violin. From that day forward his playing improves in expression, with the result that in a few years his fame is world-wide. But his conscience will never let him rest.

In the days of his fame he meets Judith Romanos, the daughter of the Governor, with whom he has been in love ever since his college days. She is already engaged to Dr. Challis, but his love is returned, and the engagement is broken off so that there shall be no obstacle to their marriage.

From that moment Challis becomes Emanuel's enemy, though he calls one day, protesting friendship and declaring the wound to be healed. But he plans a diabolical revenge.

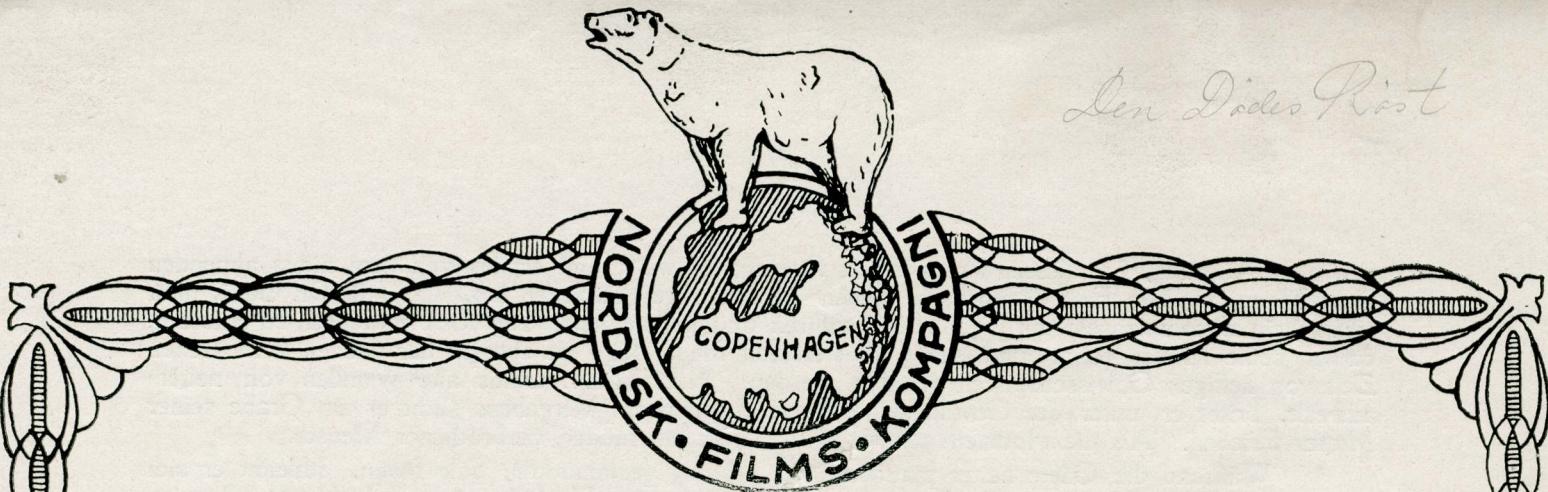

As the wedding day approaches Challis' plans mature, but he waits until the ceremony is over before indulging his passion for revenge. Before the assembled guests he uncovers his wedding present to the pair. It is a painting of Emanuel in the act of holding his violin to his dying mother's lips. Mad with passion and remorse, Emanuel seizes his violin and smashes it into a thousand splinters, resolving never to play it again.

But Judith also has a surprise for him in the form of a new and wonderful violin made by one of the old masters, and when this arrives Emanuel finds that there is nothing in the legend after all, and that the loss of his violin will never impair his playing. And thus is Challis' diabolical scheme thwarted.

Code : Violin. Posters : 6 and 12-sheet.

Den Dodes Rast

Der Ruf aus dem Jenseits

Der Roman eines Violinkünstlers in drei Abteilungen

Personen:

Ingo Roman	Adolf Funder
Dolores, seine Mutter	Marie Dinesen
Cuerto, Alkalde	Johs. Ring
seine Frau	Henny Lauritzén
Carmen, ihre Tochter	Ingeborg Spangsfeld
Dr. Gallis	Anton Verdier
Juan Andrada, Althändler	Frederik Jacobsen

Ingo Roman, der beste Schüler des Konservatoriums, erhält für sein wunderbares Spiel ein Stipendium, aber er vermag sich nicht an seinem Glücke zu freuen, denn er selbst stellt Anforderungen an seine Geige, die er niemals erfüllt sieht. In diesem Zwiespalt sucht er Hilfe bei einem alten Freund seiner Mutter, einem Antiquitätenhändler, der manches weiß, was anderen verborgen geblieben ist. Andrada bringt aus den Schätzen seines Ladens ein vergilbtes Buch zum Vorschein, in dem von einer alten Sage gesprochen wird, die überliefert, daß eine Geige, in die ein Sterbender seine Seele hineinhaut, von einem wundersamen Ton durchbebzt wird, der aus den Saiten klagt, sobald diese berührt werden. Obwohl Andrada dem jungen Künstler zu bedenken gibt, daß es sich hierbei doch lediglich um einen Aberglauben handle und nicht die Geige den Künstler, sondern der Künstler die Geige macht, gewinnt die Sage doch eine unheimliche Gewalt über Ingos ganzes Leben.

Ohne daß Roman es weiß, hat er das Interesse der schönen Carmen gefunden, die, trotz ihrer Verlobung mit Dr. Gallis, Ingo heimlich liebt. Als sie daher hört, wie er sich nach einer guten alten Geige sehnt, sucht sie den alten Andrada auf, um eine edte Cremoneser für den jungen Mann zu kaufen, die der Althändler verspricht heimlich auf seinem Platz zu legen. Als er jedoch die Wohnung seiner betagten Freundin aufsucht, findet er sie im Sterben, während der Sohn, bebend vor Erregung vor ihrem Lager kniet, sie anflehend, seine Violine mit einem Kusse zu segnen. Die Entdeckung, daß Ingo selbst am Sterbebett seiner Mutter an seinen Ruhm und an sein Spiel denkt und ihr den Frieden des Scheidens nicht gönn, erfüllt ihn mit so großem Gram, daß er die Geige still wieder einpackt und nach einem letzten Abschied von der Toten gebeugten Hauptes heimwandert, während der Virtuose wie ein Wahnsinniger an ihm vorbei stürmt, um draußen in der Einsamkeit der Natur der Mutter Lieblingslied „O Du Entrissene mir“ von Schubert der Entschlafenen zum Gruße zu spielen. Ein Wunder ist geschehen, die Geige deren Ton ihm sonst ein hölzerner und leerer schien, ist wie beseelt von einem starken Glanz und einem großen Feuer. Wenige Tage später verläßt Ingo seine Vaterstadt, um eine Kunstreise ins Ausland anzutreten. Als er nach zwei Jahren zurückkehrt, ist er ein gefeierter, weltberühmter Meister der Violine geworden. Das Konzert, das er nun gibt, gestaltet sich zu einem großen Erfolg. Am meisten Macht aber übt er durch sein zauberhaftes Spiel auf das Gemüt Carmens aus, die ihre einstige Neigung zu einer großen Leidenschaft heranwachsen fühlt und schließlich, während eines Festes, das der Alkalde, ihr Vater, dem Künstler gibt, ihre Verlobung mit Dr. Gallis auflöst, um Ingo allein zu gehören. Dr. Gallis, der so leicht nicht auf das schöne Mädchen verzichtet, sinnt nach einem Mittel, sie dem Rivalen zu entreißen. Vielleicht bietet die armselige Vergangenheit Romans einen Anhalt dafür. Er besucht

den alten Andrada, von dessen Freundschaft für Ingo er weiß, und erfährt von dem nichts ahnenden alten Mann, welchen Einfluß auf Ingos Leben die alte Sage gewonnen hat. Es fällt Dr. Gallis nicht schwer, ein Zusammensein mit Ingo herbeizuführen und ihn an jenen Tag vor zwei Jahren zu erinnern, da er seine Mutter verlor und seine Meisterschaft fand. Ingo ist aber in der ganzen verflossenen Zeit von heftigen Gewissensbissen gefoltert werden. Nun da Dr. Gallis alte Wunden von neuem aufreißt, bricht er unter der Gewalt seiner Reue zusammen. Vergebens sucht er am Grabe seiner Mutter Frieden. Als die Hochzeit gefeiert wird, ist er ein müder, zerbrochener Mensch.

Während die Gäste heiter plaudernd die prächtig geshmückten Säle füllen, schleicht er sich in einen einsamen Raum, um die Geige zu zerstören, die das Unglück seines Lebens geworden ist. In diesem Augenblick aber öffnet sich die Tür, und der alte Andrada betritt das Zimmer, im Arm die Cremonesergeige, welche die junge Frau ihrem Gatten als ihr Hochzeitsgeschenk überreicht. Liebevoll erklärt sie ihm, daß nicht der Segen seiner Mutter sein Spiel verklärt habe, sondern sein eigenes künstlerisches Können, das sich durch den Schmerz geadelt, zum Licht emporrang. Dankerfüllt blickt Ingo seine junge Frau an und liest aus ihren tapferen Augen sein künftiges Glück.

Nordische Film Co.

G. m. b. H.

Berlin · Breslau · Düsseldorf · Hamburg · Leipzig · München · Amsterdam · Zürich

D e n D ø d e s S j æ l.

E n k u n d r i c k e G e n n a b t u d

Personerne:

Emanuel Restes.....Herr Adolf Funder
Karin Restes, hans Moder...Frau Marie Dinesen
Alexander Romanos, Guvernør.Herr Johannes Ring
Hans Frue.....Frau Henry Lauritzen
Ilka, deres Patter.....Frk. Ingeborg Spangsfeldt
Gallis, Lægo.....Herr Anton de Verdier
Ivan Cortez, en gammel Musiker...Herr Frederik Jacobsen.

Gamle Karin Restes lever alene for sin eneste Søn, Emanuel.

Han gælder alle hendes Tanker og Forhaabninger. Ved at paabyrde sig selv de største Savn er det i sin Tid lykkedes hende at faa ham ind ved Musikkonservatoriet, men den Fræmgang, han Aar for Aar har haft i sin Kunst, har været hende rigelig Løn. Hendes Tro paa, at Sønnen en Gang vil gøre hende Åre, er ubegrænset, og hun bestyrkes heri yderligere af den gamle Musiker, Ivan Cortez, som spaar, at den unge Mand en Gang vil opnaa Verdensberømmelsen.

Ved den sidste Aarsprøve paa Musikkonservatoriet henrykker han ganske Professorerne ved sit blandende Spil, og de giver ham det Lov, at han er Konservatoriets dygtigste Elev. Emanuel er imidlertid ikke selv tilfreds med sit Spil. Han ønsker sig en af de gamle Violiner - et af hine ædle Instrumenter, der selv synes at eje Sjæl. Hvorfor bygges saadanne Violiner ikke mere? spørger han sig selv uden at kunne svare derpaa. Men en gammel Violinbygger, med hvem han taler om Sagen, kan fortælle ham, at de store Mestre, der havde gjort Violinbygningen til en Kunst, havde taget deres Hemmelighed med sig i Graven. Hvert Minut paa Dagen spekulerer Emanuel Restes nu paa, hvorledes han skal finde denne Hemmelighed - hvorledes han skal bære sig ad for at give sin Violin Sjæl. Moderen, for hvem han klager sin Nød, raader ham til at tale med Ivan Cortez, og han opsøger den gamle Musiker, der virkelig synes i Stand til at give ham den Oplysning, han søger. Med et Smil tager Ivan Cortez en gammel Bog ned fra en af sine Hylder og paa det Sted i Bogen, som han siaar op, laser Emanuel følgende:

"Ifølge et gammelt Sagn faar den Violin, der opfanger en Døendes sidste Suk, den skønneste Tone, som maa grieve et= hvert Menneskehjerte. Men den Dødes Sjæl faar ikke Fred, saa= længe Violinen bruges."

Da Emanuel vender hjem fra sit Besøg hos den gamle Musiker, finder han Moderen dødssyg. Skælvende af Angst iler han til den nærmeste Læge, Dr. Gallis, der efter nogle Overtalelser følger ham til Moderens Sygeleje. En flygtig Undersøgelse er tilstrækkelig for Dr. Gallis til at erklære, at alt Haab er ude. Karin Restes har kun kort Tid tilbage at leve i. Hulkende synker Emanuel sammen ved Moderens Leje. Medens han ligger her, stiger for hans Erindring de Linier frem, som han nylig har læst i den gamle Bog. Her tilbyder sig jo en Lejlighed, som maa ske aldrig vil komme igen. Men saa mindes han Ordene om, at den Dødes Sjæl aldrig vilde faa Fred, saalænge der spilles paa Violinen. Et Øjeblik indgyder denne Tanke ham Rødsel, men saa kommer Fristelsen atter over ham, og det ender med, at han bukker under for den stærkere Magt. Da Moderen drager sit sidste Suk, holder han Violinen hen til hendes Laber.....

Kort efter Moderens Død rejser Emanuel, der har faaet tildelt Musikkonservatoriets Rejsestipendum, til Udlændet, hvor han som en sand Triumfator drager fra By til By og føjer den ene kunstneriske Sejr til den næste. Men disse Sejre er dyrekøbte, thi saa ofte han spiller paa Violinen, fremmaner hans onde Samvittighed Billedet af Moderen, hvis Sjæl jo ifølge Sagnet ikke har fundet Fred.

Efter 2 Aars Forløb gæster Emanuel Restes som verdensberømt Virtuos sit Hjemland. Hans første Koncert overvøres af Byens fornemste Honoratiores ned Guvernøren, Alexander Romanos, i Spidsen, og efter Konerten komplimenterer Guvernøren ham for det sjælfulde Spil og indbyder ham til at besøge sig og sin Familie næste

Aften. Emanuel modtager hellere end gerne denne Indbydelse, der giver ham Anledning til at stifte perseligt Bekendtskab med Guvernørens Datter, Ilka Romanos. I sin Tid, da han endnu besøgte Konservatoriet, mødte han næsten daglig den smukke unge Pige, der da paa sine Udflygter som oftest ledsagedes af Dr. Gallis. De har aldrig vekslet et Ord med hinanden, men Ilka har i Emanuels ærbødige Blikke læst hans Kærlighed til hende, og selvom hun siden har givet efter for sine Forældres Overtalelser og forlovet sig med Dr. Gallis, har hun aldrig glemt Emanuel. Heller ikke han har sveget sin Kærlighed. I de Aar, som er gaaet, har hendes Billeder ikke været ude af hans Tanker. De tilstaaer nu deres Følelser for hinanden, og Ilka, der samme Aften hæver sin Forlovelse ned Dr. Gallis, beder Emanuel anholde om hendes Haand hos Forældrene. Ikke længe efter læser man i Aviserne, at Forlovelse er blevet deklareret mellem Frøken Ilka Romanos og den verdensberømte Violinvirtuos Emanuel Restes.

Dr. Gallis har imidlertid ikke opgivet Haabet om at genvinde Ilka, hvem han i den følgende Tid atter nærmer sig under Venskabsmaske for i Ro og Mag at kunne bringe en nedrig Hævnplan, som han har udtaenk, til Udførelse. Han lokker Ivan Cortez til at røbe, hvorledes Emanuel i sin Tid - i naiv Tillid til et gammelt Sagn - har ladet den døende Moder indaande det sidste Suk i Violinen, og hvorledes han siden da har været pint af Samvittighedsnag, der hverken har ladet ham i Fred Dag eller Nat. Og første Gang Tilfældet fører de to Rivaler sammen, lader Dr. Gallis den anden forstaa, at han kender til hans Livs Hemmelighed. Fortvivelsen over at være røbet driver Emanuel ud til Moderens Grav, hvor han forgæves bønfalder den Døde om Tilgivelse.

Nogen Tid derafter fejres Brylluppet mellem Ilka og Emanuel. Dr. Gallis har til solve Bryllupsdagen udklækket et djævelsk Paafund. Den Gave, han har sendt Brudeparret, bestaar i et stort

Maleri, der er skjult bag et Dække. Da det drages fra, afslører det et i sin Sjælsraahed enestaaende Billede, forestillende Emanuel i det Øjeblik han holder Violinen hen for den døende Moders Læber. Saavidt er Dr. Gallis gaaet i sin Gemonhed, at han endog har givet Maleren Ordre til at bevare Figurerernes nøjagtige Portrætlighed.

Hvad Dr. Gallis har tilsigtet med sin nederdrægtige Handling sker: Emanuel maa for sin Hustru tilstaa, at Billedet taler Sandhed. Men hvad Dr. Gallis ikke har beregnet, hænder nu: Ilka tilgiver sin Mand. Han har af sin Overtro ladet sig forlede til at begaa et Fejltrin, men han har ogsaa dybt maattet bøde derfor. Det, der hin Aften ved Morderens Dødsleje er gaaet for sig, er selvfølgelig ikke, at hans Violin har faaet Sjæl, men at hans egen kunstneriske Sjæl er blevet frigjort. - Og Ilka skænker ham som sin Gave en kostbar Cremoneser-Violin, paa hvilken han for Fremtiden skal øve sin Kunst.

.....

NORDISK·FILMS·COMPAGNI.

Der Ruf aus dem Jenseits.

Der Roman eines Violinekünstlers in drei Abteilungen.

Personen:

Ingo Roman.....	Adolf Funder
Dolores, seine Mutter.....	Marie Dinesen
Cuerco, Alkalde.....	Johs. Ring
Seine Frau.....	Henny Lauritzen
Carmen, ihre Tochter.....	Ingeborg Spangsfeldt
Dr. Gallis.....	Anton Verdier
Juan Andrada, Althändler.....	Frederik Jacobsen.

Ingo Roman, der beste Schüler des Konservatoriums, erhält für sein wunderbares Spiel ein Stipendium, aber er vermag sich nicht an seinem Glück zu freuen; denn er selbst stellt Anforderungen an seine Geige, die er niemals erfüllt sieht. In diesem Zwiespalt sucht er Hilfe bei einem alten Freund seiner Mutter, einem Antiquitätenhändler, der manches weiß, was anderen verborgen geblieben ist. Andrada bringt aus den Schätzen seines Ladens ein vergilbtes Buch zum Vorschein, in dem von einer alten Sage gesprochen wird, die überliefert, dass eine Geige, in die ein Sterbender seine Seele hineinhaucht, von einem wundersamen Ton durchbebzt wird, der aus den Saiten klagt, sobald diese berührt werden. Obwohl Andrada dem jungen Künstler zu bedenken gibt, dass es sich hierbei doch lediglich um einen Aberglauben handle und nicht die Geige den Künstler, sondern der Künstler die Geige mache, gewinnt die Sage doch eine unheimliche Gewalt über Ingos ganzes Leben.

Ohne dass Roman es weiß, hat er das Interesse der schönen Carmen gefunden, die, trotz ihrer Verlobung mit Dr. Gallis, Ingo heimlich liebt. Als sie daher hört, wie er sich nach einer guten alten Geige sehnt, sucht sie den alten Andrada auf, um eine echte Cremoneser für den jungen Mann zu kaufen, die der Althändler verspricht, heimlich auf seinen Platz zu legen. Als er jedoch die Wohnung seiner betagten Freundin aufsucht, findet er sie im Sterben, während der Sohn, bebend vor Erregung vor ihrem Lager kniet, sie anflehend, seine Violine mit einem Kusse zu segnen. Die Entdeckung

dass Ingo selbst am Sterbebett seiner Mutter an seinen Ruhm und an sein Spiel denkt und ihr den Frieden des Scheidens nicht gönnt, erfüllt ihn mit so grossem Gram, dass er die Geige still wieder einpackt und nach einem letzten Abschied von der Toten gebeugten Hauptes heimwandert, während der Virtuose wie ein Wahnsinniger an ihm vorbei stürmt, um draussen in der Einsamkeit der Natur der Mutter Lieblingslied "O Du Entrissene mir" von Schubert der Entschlafenen zum Grusse zu spielen. Ein Wunder ist geschehen, die Geige deren Ton ihm sonst ein hölzerner und leerer schien, ist wie beseelt von einem starken Glanz und einem grossen Feuer. Wenige Tage später verlässt Ingo seine Vaterstadt, um eine Kunstreise ins Ausland anzutreten. Als er nach zwei Jahren zurückkehrt, ist er ein gefeierter, weltberühmter Meister der Violine geworden. Das Konzert, das er nun gibt, gestaltet sich zu einem grossen Erfolg. Am meisten Macht aber übt er durch sein zauberhaftes Spiel auf das Gemüt Carmens aus, die ihre einstige Neigung zu einer grossen Leidenschaft heranwachsen fühlt und schliesslich, während eines Festes, das der Alkalde, ihr Vater, dem Künstler gibt, ihre Verlobung mit Dr. Gallis auflöst, um Ingo allein zu hören. Dr. Gallis, der so leicht nicht auf das schöne Mädchen verzichtet, sinnt nach einem Mittel, sie dem Rivalen zu entreissen. Vielleicht bietet die armselige Vergangenheit Romans einen Anhalt dafür. Er besucht den alten Andrada, von dessen Freundschaft für Ingo er weiß, und erfährt von dem nichts ahnenden alten Mann, welchen Einfluss auf Ingos Leben die alte Sage gewonnen hat. Es fällt Dr. Gallis nicht schwer ein Zusammensein mit Ingo herbeizuführen und ihn an jenen Tag vor zwei Jahren zu erinnern, da er seine Mutter verlor und seine Meisterschaft fand. Ingo ist aber in der ganzen verflossenen Zeit von heftigen Gewissensbissen gefoltert worden. Nun da Dr. Gallis alte Wunden von neuem aufreißt, bricht er unter der Gewalt seiner

(Der Ruf aus dem Jenseits)

-3-

Reue zusammen. Vergebens sucht er am Grabe seiner Mutter Frieden. Als die Hochzeit gefeiert wird, ist er ein müder, zerbrochener Mensch.

Dr. Gallis, dem es inzwischen gelungen ist, sich ein Bild von Ingos verstorbener Mutter zu verschaffen, hat die Szene am Totenbett in Öl ausführen lassen und überreicht sie Ingo als sein Hochzeitsgeschenk. Unter diesem furchtbaren Eindruck bricht Roman völlig zusammen. Er zerschmettert die Geige, die seiner Mutter Sterbeufzer getrunken hat. Allein als er, jäh erwacht, mit schreckerfüllten Augen auf die Trümmer seines Instruments starrt, öffnet sich die Tür, und der alte Andrada betritt das Zimmer im Arm die Cremonesergeige, die die junge Frau nun lächelnden Auges ihrem Gatten überreicht. Liebevoll erklärt sie ihm, dass nicht die Seele seiner Mutter aus den Saiten seiner früheren Geige gesprochen habe, sondern sein eigenes künstlerisches Können, das sich, durch den Schmerz geadelt, zum Licht emporrang. Dankerfüllt blickt Ingo seine junge Frau an und liest aus ihren tapferen Augen sein künftiges Glück. Dr. Gallis muss beschämt das Haus verlassen, dessen Feier er so taktlos störte.

.....

DO SELLERS PLEASE DO

L'âme de la morte.

Personnages:

Emmanuel Restes.....	M. Adolph Funder
Maria Restes, sa mère.....	Mme Marie Dinesen
Alexandre Romanos, Gouverneur.	M. Johs. Ring
Madmae Romanos.....	Mme Henny Lauritzen
Io, leur fille.....	Mlle Ingeborg Spangsfeldt
Le Dr. Gallis.....	M. Anthon de Verdier.
Ivan Cortez, vieux musicien....	M. Frederik Jacobsen

La vieille Maria Restes ne vit que pour son fils unique, Emmanuel. Elle l'aime plus que tout au monde et en s'imposant de grandes privations elle peut payer pour son fils qui est élève au Conservatoire de musique. Il la récompense aussi de ses sacrifices en travaillant sérieusement et le vieux musicien, Ivan Cortez, un ami de la mère d'Emmanuel, lui dit souvent qu'Emmanuel deviendra un jour célèbre dans le monde entier.

Emmanuel est le meilleur élève du Conservatoire et à l'examen à la fin de l'année les professeurs enthousiasmés de son jeu brillant, décident de lui décerner le premier prix. Mais Emmanuel lui-même n'est pas content de son jeu. Il voudra un de ces vieux violons, qui semblent avoir un âme. "Pourquoi n'égaleraient jamais nos violons ceux des anciens maîtres," il demande un jour à un vieux facteur de violon, qui lui répond, que c'est un fait qu'on ne parviendra jamais à expliquer. Les maîtres ont dû emporter leur secret avec eux dans la tombe.

Désormais Emmanuel ne pense qu'à découvrir comment communiquer de l'âme à son violon. Il se confie à sa mère qui lui conseille d'en parler à Ivan Cortez, qui peut-être pourra lui donner un bon conseil.

Il se rend de suite chez le vieux musicien, qui avec un sourire prend un vieux livre et lit à haute voix:

Suivant une vieille légende, un violon qui aura recueilli le dernier soupir d'un mourant aura un timbre merveilleux

2) L'âme de la morte.

qui touchera tous les coeurs.....mais l'âme du défunt n'aura pas la paix tant que le violon servira."

Quand Emmanuel retourne à la maison, sa mère est très malade. Hors de lui d'anxiété il va chercher le médecin, le Dr. Gallis, qu'il prie de se rendre immédiatement à sa mère qui est très malade. En arrivant le docteur ne peut cependant rien faire pour Madame Restes qui n'a que peu de moments à vivre encore. Sanglotant Emmanuel s'agenouille à côté du lit de sa mère mourante. Tout à coup il se souvient du vieux livre. Maintenant une occasion se présente de donner de l'âme à son violon, mais il se rappelle que suivant la légende l'âme de la morte n'aura pas la paix tant que le violon servira. D'abord la pensée lui fait peur, mais il finit par succomber à la tentation. Quand la mère rend son dernier soupir, il approche de sa boîte le violon.

Après la mort de sa mère Emmanuel auquel on a décerné la bourse de voyage du Conservatoire part pour l'étranger. Il devient bientôt un célèbre virtuose. On le reçoit partout comme un triomphateur et écoute en profond silence son merveilleux jeu. Mais toutes les fois qu'Emmanuel joue sur son violon, sa mauvaise conscience évoque le souvenir de sa mère dont l'âme suivant la légende n'a pas trouvé la paix.

Après deux ans Emmanuel Restes est de retour dans son pays. Dans sa ville natale il donne un concert où tous les notables et le gouverneur sont présents. Après le concert le Gouverneur fait ses compliments à Emmanuel et lui demande de venir passer le lendemain soir chez lui.

Emmanuel accepte l'invitation avec alacrité ayant désiré pendant longtemps de faire la connaissance de la fille du gouverneur, Mademoiselle Le. Quand il était élève au Conservatoire de

3) L'âme de la morte.

musique il rencontrait presque chaque jour la jolie jeune fille, qui était accompagnée dans ses promenades du Dr. Gallis. Il n'avait jamais parlé à elle, mais Io lisait dans ses yeux qu'il l'aimait et malgré qu'elle avait cédé aux désirs de ses parents et s'était fiancée avec le Dr. Gallis elle n'avait pas oublié Emmanuel. Lui non plus a manqué à son amour. Les années n'ont pu effacer l'image de Io, qui a toujours été tout entière dans son cœur. Emmanuel lui déclare maintenant son amour et le soir même Io rompt ses fiançailles avec le Dr. Gallis. Elle permet aussi à Emmanuel de demander sa main à ses parents.

Quelques jours après les journaux annoncent les fiançailles du célèbre virtuose Emmanuel Restes avec Mademoiselle Io Romanos la fille du gouverneur.

Le Dr. Gallis ne désespère cependant pas de regagner Io; sous le masque de l'amitié il veut essayer de regagner Io. Sous prétexte de s'intéresser à Emmanuel Restes il se rend chez le vieux musicien Ivan Cortez pour lui demander des renseignements sur la vie d'Emmanuel. Ivan Cortez qui ne soupçonne rien, lui raconte entre autres choses que croyant naïvement à la vérité d'une vieille légende Emmanuel approcha de la bouche de sa mère mourante son violon pour recueillir dans l'instrument son dernier soupir, mais dès ce moment il est tourmenté de remords nuit et jour. Quand le Dr. Gallis rencontre son heureux rival il lui fait comprendre qu'il connaît le secret de sa vie. Poussé par des remords Emmanuel se rend au tombeau de sa mère où il en vain demande pardon à la morte.

Quelque temps après Io et Emmanuel sont mariés. Le Dr. Gallis qui ne rêve que de vengeance, a conçu un projet diabolique. Il envoie aux nouveaux-mariés un grand tableau représentant Emmanuel au moment où il approche le violon de la bouche de sa mère

4) L'âme de la morte.

mourante. La ressemblance est frappante et éveille l'attention de tout le monde. Naturellement Il demande une explication à son mari, et honteux Emmanuel doit avouer à sa femme que le tableau parle la vérité. Le Dr. Gallis avait espéré que Il après cette découverte quitterait Emmanuel en colère, mais il se trompe. Il aime son mari si bien qu'elle lui pardonne le tort qu'il a fait à sa mère, disant qu'en éprouvant du répentir il a expié son pêché. Le jour où sa mère s'est éteinte son âme d'artiste s'est affranchie. Plein de bonheur Emmanuel écoute sa femme, qui lui donne un vieux crémone afin qu'il puisse désormais exercer son art sur ce violon.
